

det är en nödverkan eller en kraft, som
äro finna i Mennesket som själv. Gud är inte
i oss, både vilja och handling efter sitt goda
betydelse. Men det det goda, som finns
i Mennesket det är inte Mennesket, det är
88? Med en allmän brattförmåga, det är
viljan frihet för ena sig. Det alla förstå
te är inget, förstå. Men det är att
Vad som helst, det är sig själv och förstå
lignare betänka, att det är ett av Egnad
färdighet. Vi medgiva, att Negative
is. Men, det samma dagas betänka sig
jag för. Det är, att det är förstå
goda, en själv förstå. Det är
som som förstå, förstå. Men
disputen är gissa. Men det är
helt den förstå. "att Mennesket
goda det, att det är det, att det
som affeende på betänka!! Det är
en Egnad, förstå, fullt, som
trattförmåga, det är förstå.
Det är, att det är
alla häfta goda av Egnad, förstå
som det är, förstå, att det är
fäst, det är förstå, det är
Helt hemmelig. En Egnad, förstå
det är, att det är förstå, det är
som som förstå, förstå. Det är
Det är, att det är förstå, det är
som som förstå, förstå. Det är
en blind drift, som gör förstå, det är

saie läp näi kaanid
 koptufpani of rangatäl
 rittäitshitoituo

Samu del har kyrkohistoriska
 samfundet inköpt av magister
 O. Petäjästä in 1931.

(Därhuskinnert) 88

388. Talmenähet kon. 10. 10.

magis moralit
 taelnu medgipuln att det finke
 nävändighet men har ha
 na "moralitiska nävändig
 eller några andra fälophaser
 men den som på en gång
 mätte nävändigt. Nalla den moralitiska
 nävändigheten utan viljan ty om viljan
 vore understädd den moralitiska nävändig
 digheten, eller om den moralitiska nävändig
 digheten vore viljan följ. så vore viljan
 utes fri. Alltså skäde den moralitiska näv
 ändigheten finnas utan viljan. antingen
 i förnuftet såsom förnufts väktare vil
 ken förnuftet som jag som ett oavvikligt be
 fallande "böra" (Petrelli); eller också skäde den
 moralitiska nävändigheten fäket i. Särge
 vetet hänsett Guds nådt taler lites oavvikl
 ligt befällande "den äls." Vi tro inte, att
 den moralitiska nävändigheten finnas i för
 nuftet, som endast är en härmning af Ideen
 men i samvetet finns den, och det menar man
 den moralitiska nävändigheten på viljan, som
 dock inte är tvungen att lyda samvetet, näst
 så länge som den är tvungen, att lyda
 Egoistens och Egoistens vilja, näst som
 gar: "Det här göra det rätta för det rätta
 skall, utan affekt på några födelas
 af med allmogenhet, som kändt." Här
 hafva vi nu en "nävändighet", som
 inte ligger viljan något annat än
 Här är viljan så bunden af Egoistens vill
 "som präglas utan intress, i den alla no
 tivet" hvilket enligt maktens, skulle vara
 förhållandet mellan Egoistens vilja och
 naturen är det den oavvikliga Egoistens

Männemärket, som inte kan orkännas nä-
 rare i ännu något utom sig själv.
 884. Lili den kristna moralen, fräskar inte
 viljan att utöfva afse på alla Motiver: den
 nödger sig till det. Den lägger inte så mycket till
 dem som naturligt medföret utom själ, men
 den kan inte heller erkänna, att de goda
 behövas sig själv och vander ytterligare be-
 läst. Träffar man måste den christna moralen
 förneka all de goda, all Egennättsförfärdighet, all
 egen förtjänst, och i det stället tillägna sig
 christna Rättfärdighet och christna naturliga
 Förtjänst. Lili den kristna moralen
 kan självklart inte inte realiseras; de goda
 nära tillräckligt kan af ingens Gudslikhet bekräftas.
 Lagen måste ha blifvit till såd, och den
 inte gifvit till till. Orsaken där är upväckan-
 den. Lagen måste i stället för att döda begärelse-
 na. Lagen säger apostelen i Rom. 7. Upväckan-
 den. "Religiosa begär i viljan" utom "syndiga
 begär." Hjärtat faller Rationalisterna till anstöt
 för att af samman afställa: "Ja, kaptenen lyft
 till Gud, lag efter den enastående meningsfulla
 således måste lagen upväcka "religiosa begär" och
 inte alltså "syndiga begär." Men, lagen
 upväcker både båda och båda begärelser i vil-
 jan, men de syndiga begärens äro tillräckligt för
 häre enligt samman afställa enstaka.
 Jag försöker nu lag i viljan utom i viljan
 för att se om det lag, som är med sig
 och griper mig i viljan: syndens lag,
 syndens lag för juleliden för häre intryck
 på viljan och andan, lag.

885. Och Ekenes det lites underligt i
 det naturliga förneket, är det

att Guds lag i sammanfattat Pauli upväckan-
 den. Lagen i viljan är det likväl en enastående
 enligt samman att lagen upväcker och begärelse
 inte en något meningsfulla, syndens lag, och
 upväckas de nedriga passionerna till nedriga
 het. Men den är således enastående i viljan
 som har egenartadhet, beten till sig själv
 genom, såsom Paulus säger sin egenartadhet
 upväckas, lagen ingens begärelse, orsakande
 begär, som är enastående i viljan. Den således i viljan
 rikens vilja, upväckas sig såsom "religiosa begär"
 till sig. Pauli begär, att förstå de christna. Detta vill
 var i Pauli nedstänk att heligt vill, ty han trädde
 sig göra Gud en Guds drottning. Det står egen
 naturliga begärelse, lag, som verkade hos, och lag den
 na såsom såsom naturliga. Man vet inte, om
 Paulus hade sin egenartadhet i sig och i viljan
 utpräglad, såsom fullen i stället för naturliga
 naturliga hade egenartadhet i viljan. Men om det men
 frälse gräns, lag och lag. Men om det men
 rikens, såsom enastående partier af egenartad-
 het, och såsom utom sina syndens lag, och
 såsom vare de ständigt orsakande Gud, lag.
 Den således i viljan, som till de
 grad förstås begärelse, och gatt och andan
 de gränslösa meningsfulla blifva naturliga,
 såsom till sig. Regulativet, men och men
 i viljan, lag, lag och lag, som de naturliga i viljan
 jorden afstämmande för att tillfredställa sin
 ännu i viljan: utom all annan egenartadhet
 enastående, stället, ja till och med till sig
 till sig, upväckas sig: den förstås de
 syndens lag, nedstänk, såsom lag, och
 lag, lag, lag, att de naturliga: och den till sig kan
 sig, egenartadhet.

886. Egentligen är det i viljan, eller i viljan
 i viljan, som egenartadhet och begärelse i viljan,
 viljan, men lagen upväcker vad som

[illegible]

820. Etli förbeter hänföres fynden till Katt.
Det som är fäst af katt, det är katt, det är katt.
Men med häte menar hela menigheten
hådan som är af Katernes, och blott den
djuriska Kattens, utafseende der
konstliga Katernen. Etli der Heliga
Kattens hänföres fynden förnämliga till
Kjortat, som är det organiska lifet,
Central organ. Men det moraliska
Elementet, eller "Lag, inflysnen".
Kjortat, laglar af Katt, hänföres ark
ja till Kjortat utafseende allt hvad som
höner till Christendomen, såsom såsom
Fran Känleken, har sitt organ i Kjortat.
Deras kunna vi se den stora
att det moraliska, och Amoriska
Elementet består i Linninnelse i Kjer
tet, Känslighet, stora, stora, stora
Linninse sig till Katt, Katt, Katt.

89. ^{en} passionen ^{en} moraliska
vid måtte passera hjertat, så de
i sig sjelf, att alla passioner
som angår det gröna i hjertat
med förskämdhet, att affin
rent finliga Element mått
finliga Element, måtte få en
likaförståelse, enligt topiologiens iakttagelse
för finnes tillvaron av den af Toppunkter
af Constitutionen, af angår det gröna
i vissa organer. Vi kallas den för
afundförel på topiologiska grunder vilka
att kallas passioner som sitt matmen
angår till. Ex. Eginnens som sitt angår i
ambitionen. Mjölten; Vredens som sitt
angår i Gallan, affundförel: född
lärne. "att påstås hjertat och naturen
djurav" är inte blott ett allegoriskt tal
i den heliga Skriften, utan också de i
för de passioner, som kallas för naturliga
grunder i dessa organer.

392. Ställa vi nu de moraliska passio
nerna i fyndens ställe, så är det lätt
att inse de olika grader af fyndighet
som kan vidlida moraliska. Vi
märka de 1. Det fyndiga anlaget eller
arffynden: 2. Passioner i angår det gröna
3. Tankar och begär i naturligt, fysiskt: 4.
Passionens utbrott till handling, upståelse
fynd. Det fyndiga anlaget, eller den sym
teliga arffynden, kan finnas i följande ställe
etter Canticionen, liksom vi en nägot om
den blifvit bildat. "i fynd är jag född, och i
passioner mig men mot afslut" Antag vi nu

[illegible]

[illegible]

[illegible]

hvarra hafna medvetande af guds rikhet och
 39%. Att Torgunarsenhet byter sig af be-
 ner väl föregått utefter; denna och
 vilafäfer reka detta. Men själv
 nekter. Vurde, att allmoget
 observation, förstås i detta hänseende
 av vilafäfer, som menas att
 Mänska ifrågasig både af sig och af
 verktyg. Det krets till slutet: för
 Mänska. Men bräda på sig Får, som brä-
 på sig mor; Men bräda på fläktens! Det
 talfatt vill ingenting annat säga, är
 att: man har fundera om det, som
 studier, eller makt. Det
 Island, såsom är det allmant bekant
 att Färden, som passionerliga tillstånd
 före afslut, och i förmodet makt
 under det hvarande tillståndet, innerka
 på fästet, blifvande Torgunarsenhet och
 maktiska makt. Det kan inte vara
 smärtsamt, om det menas makt
 fått sig på sig höjare af ett makt
 som är afslut af bladet. Men om
 den tyckas, som vilafäfer, som
 inte men är, som vill på Fysiologiska
 fysiologiska och naturvetenskapliga

864. Man antages naturligt att barnet
 Man begär Någon befärdig mynd, för att det
 fått sitt fulla medvetande, ja att det kunnat
 göra en beaktning af sin omöjlighet att
 och andt. Lika antages att barnet
 Man bryter sig dock på förbyrd, för
 än på 7 de året. Detta tände likväl kunnat
 på olika själsgäpans hos barnen. En del
 barn kallas af Naturen ett kall förstånd
 och andra kallas tidigt utvecklade för
 själsgäpans. Man finner äfven hos barnen
 på andra och tredje året gammal barn
 Egenskaper, Egenskaper aflytta, frätter i, up
 fränja frände de, ja frant de kunnat tala,
 medvetande af godt och andt. Kunnat
 barnen inhålla tidigt nog genast under
 visning. Men det är naturligt att barnen
 dervisningens ut på ett tidigt barnen
 medvetande af godt och andt. Man låter
 sammanhåll barnen spåla i ett flags afflytta
 hit till fränd kunnat nanant tidigt på
 pnbadar sig i fränds gemenskap. En del
 föräldras och andra fränds beg. aförnytt
 att aga barnen med kindhet, inner

896. I juniidistat afseende tagas ike anfly-
tar. betraktande, då en brattling i
Mall träffas. Dameren frågas ike efter
inlaget, som påmerket, konfession-
eller förs, men alla mindre naturliga
falskheten till brattet; på att därefter
mildra eller många träffat att efter
sinn naturligt till handlingar, kan
vara bekräftat; men i moraliskt
hänseende mätte det moraliska
ansvaret grabba påslutningen.